

γρήγορα φθάνει μόνο να είμαι σε θέση να σε βοηθήσω σε κάτι. Καιρό έχω και για 1200 λέξεις διότι πλέον ξεμπέρδεψα το «σύστημά μου» και σου στέλλω σήμερα το τέλος του. Μερικές λέξεις που λείπουν πρέπει να μάθω ακριβώς τα αντίστοιχά των και να τες προσθέσω όταν ξαναλάβω τα χειρόγραφα τα οποία εγώ δεν έχω καμμία βία πλέον να τα λάβω.

*Έχεις ειδησι που βρίσκεται ο κ. Tillge; Πρέπει να τον ειδοποιήσω ότι έτελειώσα τη μετάφρασι και την έχω στη διάθεσί του. *Αν θέλεις του γράφεις και σύ δυο λέξεις βεβαιώνοντας το γεγονός.

*Από τον Καρκιβίτσα ούτε φωνή ούτε ακρόασις πλέον.

Στη μητέρα σου παρακαλούμε τους χαιρετισμούς μας κ' ελπίζουμε να την εύρωμε έντελώς καλά όταν έλθωμε.

Σε φίλῳ ἀδελφικῶ
Κώτιας

*Υποθέτω ότι τέτοια γραφή έννοιεις στα δελτία που θα μου στείλεις:

ἄνθρωπος. Χατζηδάκης, γομάρι,
μουλάρι κτλ.

ΘΑ ΦΥΓΗΣ

Ποργά κινᾶς, μὰ ὁ γυρισμός
τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς δὲ συλλογιέται
καὶ πάει ἀγάλια ἀγάλια
κι' ὀργεῖ σὺν τῷ ὀργοπέθαιμα
τῶν ρόδων στὰ ἀνθογυάλια.

Θὰ φύγης; πῶς σπαράζοντε
τὰ στήθη μου στὴ συλλογὴ του μόνο !
Σ' εἶχα κρυφὰ ἀγαπήσει
καὶ πόσο σὲ καμάρωνα
στὸ βᾶθρο, ποὺ εἶχα στήσει.

Κι' ὠραιολάτρης, ἀγαλμα
σ' εἶχα ἀνεβάσει ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο
τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδας
μὲ πόθους ἀνεχτέλεστους
ποὺ τοὺς καλεῖ ὁ Καιάδας !

Βιβλίον καθολιστικῶν
γραμμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ μας, ὧ τι κρύβει !
Στὰ μάτια εἶναι οἱ σελίδες,
μὰ δύσκολο τὸ διαβασμα
κι' ἄς ἔμαθες κι' ἄς εἶδες.

Στὰ μάτια μου τί διάβασες,
τί μπόρεσες νὰ νοιώσης; Στὰ δικά σου
κι' ἐγώ; *Ἄλλ' σὲ μένα,
κι' οἱ δυὸ εἶχαμε πανάρχαια
τὰ βιβλία γραμμένα.

Κι' ἔτσι κινᾶς, στὸ γυρισμό
δὲν πάει κι' οὔτε ποτὲ θὰ πᾶν ὁ νοῦς σου,
μὰ ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω
καὶ σὺν τὰ ρόδα στὸ γυαλί
πικρὰ θὰ ἀργοπεθαίνω.

A. ΛΡΓΗΣ

ἈΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΓΚΕΛ

Χαρισμένο τοῦ Γ. Φτέρη

Φανταζόμενα πάντα τὴν Ἀνατολὴ σὰ μιὰ γυναίκα γόησσα, γλυκοματοῦσα, μιὰ Χριστιανὴ Σουλτᾶνα ποὺ καπνίζει τὸ σιγαρέττο τῆς ἡδονικᾶ σὲ μαλακὸ ντιβάνι. Καὶ τὸ μυστήριό τῆς μὲ τραβοῦσε ἀκατανίκητα. *Ὅμως ποτὲ μου δὲν περίμενα διὰ τὴν ἰδῶ ἔτσι δολιζώντανη, ἐλόστητη μπροστά μου, τὴν ὑποφραντασιά μου ἐνσαρκωμένη. Νὰ μὲ κοιτάξῃ μὲ δυὸ μάτια λάγνα, γλαρά, μελωμένα, θολὰ, κουρασμένα ἀπὸ κάποιον εὐχάριστο κόπο, νὰ μὲ κοιτάξῃ ἐπιμόνα δλοένα καὶ νὰ μὲ σέρνῃ ἀνίσχυρον νὰ κρατηθῶ σὺν τῷ φτωχῷ πετούμενο ποὺ τὸ καρφώνει τὸ βλέμμα τοῦ φιδιοῦ. Νὰ μὲ σαῖτεύῃ μ' ἕνα ζευγάρι κατάμαυρα γυριστὰ ματόκλαδα καὶ νὰ μοῦ λῆ: ἐγὼ εἶμαι, ἔπως μὲ βλέπεις, μὲ τὰ πλατεῖά μου βρακοφούστανα, μὲ τίς μακρὺς μου τίς κοτσίδες, μὲ τὰ σμιχτά μου φρούδια τὰ γραμμένα, ἐγὼ εἶμαι δλόκληρη ἡ θερμὴ χώρα τοῦ ἐνείρου, ἡ λαγγυμένη Ἀνατολή. . .

**

Βαθὺ τὸ σκοτάδι δλοτρέγυρα στοὺς ἀφώτιστους ντουσεμέδες τοῦ ἀλαργινοῦ χωριοῦ ποὺ εἶχαμε νυχτωθῆ γυρίζοντας ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ πολέμου. Καὶ ἡ φιλόξενη πόρτα ποὺ μᾶς ἀνοίχτηκε ἔτριξε δυνατὰ γιὰ νὰ μᾶς πῆ, μὲ τὸ παλιὸ σκεδρωμένο ξύλο τῆς, καλησπέρα. Πιοτὰ, σερμπέτια, χαμόγελα, σιζαντέδες στοὺς τοίχους, φωτιὰ στὴ γωνιά. Μὰ πιδ πολὺ ἀπ' ἄλλα προσέχουμε σ' ἕνα ἀνθρώπινο μυστήριο, σ' ἕνα σύμβολο προσωποποιημένο ποὺ ἔχει στρωθῆ σταυροπόδι ἀράθυμα καὶ ἀμίλητα ἀπάνω σ' ἕνα σοφὰ μὲ ὑφαντὰ κόκκινα μαξιλάρια. Εἶναι μιὰ γυναίκα μὲ μεταξωτὰ καλοχτενισμένα μαλλιά, μὲ κόρες ματιῶν ἀπ' τὸ βαθύτερο γαλαζοπράσινο φουρτουνισμένου πελάγους καὶ μὲ ματόκλαδα ποὺ καθῶς σειοῦνται εἶναι σὰ νὰ σοῦ γνέφουν, σὰ νὰ σὲ καλοῦν, σὰ νὰ σὲ προστάζουν: ἔλα.

Δὲ βγάξει μιλιὰ, τσιμουδιά. Μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ τὰ μάτια. Πριν σδύση τὸ ἕνα σιγαρέττο, θναψε τὸ ἄλλο, διόρθωσε σκυφτὰ τὸ πλατὺ μπατζάκι τοῦ σαλβαριοῦ καὶ κατάπιε ἕνα μυστικὸν θναστεναγμό. Κἄ-